

Szerző:
Törő Zsóka
Minden jog fenntartva

Borító:
Boris László – Boris fotó Hódmezővásárhely

Szerkesztette és válogatta:
Tárogató Hangján Baráti Közösség
<http://ekpafat-kistarogato.gportal.hu>

Nagykanizsa
2015.

Azóta gyakran elgondolkodom, vajon igaz-e, hogy Isten a jó embereket azért szólítja előbb magához, hogy megszabadítsa őket a földi terheiktől, kínjaiktól.

Kerikém

Kerikém, az én drága keresztanyám gyermek és ifjúkorom meghatározó személyisége volt. Talán senkitől nem kaptam annyi szeretetet, törődést, odafigyelést, mint tőle.

Hatalmas, barna szemeiben mindig egy kis pajkos fény bujkált, hiszen inkább volt ő a játszótársam, mint felnőtt rokonom.

Sajnos, úgy hozta a sors, hogy az unokabátyjába lett szerelmes. Ez abban az időben még tiltott, szégyenletes dolog volt, elítélték érte. Ezért inkább sohasem ment férjhez.

Én voltam a családban az első unoka, keresztgyerek, így minden szeretete felém áradt, a tenyerén hordozott, én pedig rajongtam érte. Sok időt töltöttünk együtt vidáman, apró csínyeket elkövetve, mintegy szövetségesként.

Mindig kicsit lustácska voltam, nem szerettem gyalogolni. Ilyenkor ő a nyakába ültetett, onnan nézelődtem büszkén, kíváncsian. Egy esti sétánk során felnéztem az égre, és megkérdeztem:

- Keri, mi az a fényes tányér ott?
- Az Istenke kalácsa-hangzott a válasz.

Később, amikor egy felhő eltakarta, okoskodva megjegyeztem:

- Biztosan megette!

Így teltek napjaink, millió szórakoztató kis epizóddal fűszerezve. Mindig szerettem a zenét, Kerim kértem, énekelje el nekem a kedvenc dalomat: a "Rácsos kapu, rácsos ablak" ...címűt. Ő elő is adta, a hangulatának megfelelően, szomorkásan. Rászóltam:

- Ne ilyen keservesen!

Szerettem, ha én voltam a központ, ha mindenki rám figyelt, foglalkozott velem.

Amikor egy kicsit hanyagoltak, már panaszkodtam:

- Törődjete velem!

Törődött is velem mindenki, főleg ő. Pedig mindig sok dolga volt. Tisztviselőként dolgozott, és hogy minden munkáját időre, tökéletesen elvégezze, sokat túlórázott.

Hogy mindezt kibírja, rengeteg kávé-t ivott. Mivel életéből hiányzott a szerelem, a család melege, az evésben lelte örömét. Nem hízott ugyan meg, mert állandóan dolgozott, de a sok zsíros étel, krémek, édességek az ereit tönkretették, szívbeteg lett.

Én is tudtam róla, de akkoriban már nagylány voltam, nem törődtem annyira szeretett Kerikémmel, azóta is furdal miatta a lelkiismeretem. Minden évben a füredi szívstanatóriumba járt, ott próbálták helyrehozni kicsit.

Kevés sikerrel.

Azon az őszön is oda készült, előtte végigtakarította a lakás minden zegét-zugát, a ruhák katonás rendben sorakoztak a szekrényben. Végre elutazhatott.

November 19-én van a névnapom. Ebben a hónapban már 13-án megírta nekem a képeslapot, tele intelmekkel és jó tanácsokkal. Nem értettem, miért sietett. Pár nap múlva jött a tragikus hír: 53 éves korában elhunyt, a tévét nézve, csendesen elaludt a karosszékekben, örökre...

Minden világossá vált.

Ő érezte a végzetét. Utolsó gondolata is én voltam.

Sokáig tartott, amíg el tudtuk fogadni halála tényét.

Akkor értettem meg, hogy mennyit köszönhettem neki, amikor már nem volt közöttünk. Elment, hogy végre megpihenhessen, és odafent talán boldog lehessen választottjával.

Bízom benne, hogy így lett, hogy megadatott végre neki az, ami az életben sohasem.

Azóta gyakran elgondolkodom, vajon igaz-e, hogy Isten a jó embereket azért szólítja előbb magához, hogy megszabadítsa őket a földi terheiktől, kínjaiktól.

Hiszem, hogy így van!

Csillagaim

Egész délelőtt a konyhában szorgoskodtam, mert fontos vendégeket vártam, az unokáimat és a fiamat. Már mindennel elkészültem, az asztal is feldíszítve, megterítve várt. Nem jöttek! Izgatottan néztem az órámat, csak nincs valami baj? Igazi nagymamaként viselkedtem.

Hamarosan két kicsi kéz kopogását hallottam, a szívem megdobbant. Ajtót nyitottam. Három kis lurkó állt előttem, csillogó szemekkel, mosolygó pofikkal, és sorban kaptam tőlük a finom, édes puszikat.

Lepakoltak, ügyesen kezet mostak, és irány az ebédlőasztal.

-Én sokat kérek!

-Én keveset! - hangzottak el az óhajok.

Csendben ettünk, megnyugodtam, ízlik nekik a húsleves.

-Mi lesz a második?

- Sült csirke és pirított burgonya céklával. Jó lesz?

- Azt szeretem! - hallottam mindenhol.

Tálaltam az újabb fogást. Ügyesen ettek, késsel, villával, csak a kicsi lány ragadta meg a csirke alsó combját, ő nem csinált ebből ügyet.

Bőven volt maradék, azt mindig össze szoktam szedni, majd, amikor már elmentek, elfogyasztom.

"Ételt nem dobunk ki!" - tanultam meg gyermekkoromban.

Következett a süti, annak még volt hely, de nem kértek sokat.

A kisebbik fiúnak pár nap múlva lesz a születésnapja, hát felköszöntöttem. Kapott egy világoskék óvodás hátizsákot, amin Thomas mozdony volt a dísz, kedvenc mesefigurája. Csillogott a szeme örömeiben, rögtön fel is vette, és le sem tette fürdésig. Még utazni is úgy akart másnap, hogy a hátán volt. Kell ennél nagyobb öröm egy nagyfiú-szívnek?

A délután játékkal telt el.

A nagyfiú a számítógépet vette birtokba.

A kisebbik rajzfilmeket nézett a tévében.

A kislány egy percre sem ült le, végigkutatott mindent a lakásban, kinyitott minden ajtót, átrendezte a polcokat, kirámolta a hűtőt, én meg jártam a nyomában, hogy mentsem, ami menthető. Közben annyi

törzshajlítást végeztem el, hogy a gyógytornász gyógyultnak nyilvánított volna.

A fiannak el kellett mennie, most volt a 20 éves érettségi találkozójuk. A gyerekek tudtak róla, nem volt sírás, csak a nagyfiú kérdezte meg:

- Apa, mikor jössz meg?
- Megpróbálok 9 órára hazaérni, ha tudok.

Látszólag megnyugtató volt a válasz, tovább játszottak. Már két fiú ült a gépnél. Nagyokat nevettek a vicces játékokon. A kislány megtalálta a fotóalbumokat, azokat lapozgatta, és megnevezett mindenkit, akit felismert. Aztán kicsit bújócskáztunk, nevetgélünk, így telt el a délután.

Megágyaztam, aztán szépen, sorban lezuhanyoztak, fogat mostak, készültünk a lefekvéshez. Előtte még egy kicsit mesét nézhettek.

A nagyobbik unokám elkezdte kérdezgetni:

- Még nincs 9 óra? Mikor jön már Apa?
- Még nincs, de ha tud, úgyis jön.

Amikor az volt a válasz, hogy most van 9 óra, és ezt mind a hárman hallották, odaültek sorban a bejárati ajtóval szemben a földre, mint a kis verebek a villanydrótra. Egy szót sem szóltak, nézték az ajtót, vártak.

Kicsordult a könnyem, látva ezt a nagy ragaszkodást, szeretetet.

Most mit tegyek, mit mondjak? Először párnákat vittem alájuk, aztán gondoltam, okosan kell velük beszélni.

Kicsikéim! Apa biztosan jönne, ha tudna, de talán későn kapták meg a vacsorát, vagy a volt osztálytársai akarnak vele beszélgetni, rólatok mesél nekik. Különben is, Apa annak örülne, ha ti már aludnátok, amire hazaér.

Rám néztek, egy szót sem szóltak, hanem mind a hárman mentek lefeküdni. Tíz perc múlva már hallottam is a kis szuszogásukat.

A fiam csak két és fél óra múlva jött haza, még így is nagyon korán, de valóban örült, hogy a kicsik már alusznak. Boldog voltam.

Másnap számítógépezni akartam, de nem volt jó az egér. Elemet cseréltem, akkor sem mozdult. Aztán a nagyfiú felvilágosított, hogy ő valamit beletett oda, ahol a kis lámpa ég, és azóta nem jó. Kért egy fogpiszkálót, és kiszedte. Minden rendben volt. Folytatódott a játék, néha egy kis civakodással, mint jó testvérekhez illik, aztán ebéd után

már mentek is haza. A kis ovison ma is ott volt végig a hátizsák.
Mikor indulni készültek, megkérdezte:
Mama, ugye, te is jössz?
Nemmel feleltem, de a szívem örült, mert ez a szeretet jele volt. Újra
kaptam a finom puszikat, aztán sokáig integettem a távozó kocsi után.
A lakást úgy hagytam, feldúlva, mintha még mindig itt lennének.
Nagyon boldog nagymama voltam!

A VERS IHLETŐJE AZ "ANGYALOK VÁROSA" C. FILM

Angyali szerelem

Egyszer egy arkangyal vén Földünkre leszállt,
meglátott egy szőke, csodálatos leányt.
De mert nem volt ember, hozzá nem érhetett,
megkívánta érte a földi életet.
Követte a leányt, varázslatot érzett,
mikor két ragyogó gyöngyszemébe nézett.
Érezni akarta haja selymességét,
bőrének lágyságát, csókja édességét.
Kérte hát az Istent, hadd lehessen ember,
halhatatlanságról mondott ő le ezzel.
Teljesült a vágya, sebezhetővé vált,
de ezzel megkapta szerelmét, a szép lányt.
Nem törődött akkor rá leső veszéllyel,
érintette végre izzó szenvedéllyel.
Tűz gyúlt fel testében, mit sohasem érzett,
boldog volt, nem tudta, mily közel a végzet.
Szemükben ezernyi csillagfény ragyogott,
lelkükben mámoros szenvedély lobogott.
Ám a Sors közbeszólt, nagy lett a büntetés,
elvette a leány ártatlan életét.

Angyalunk emberi kínoktól szenvedett,
kedvese haldoklott, lassan a mennybe ment.
Eljöttek érte is , angyalok kísérték,
láthatták volt társuk összetört emberként.
Kérdezték : Bánod-e azt, hogy így döntöttél ,
angyal világunkból a Földre költöztél ?
Többet ért egy csókja, hajának illata,
mint az örök élet...szólt az ég angyala.
Néha a szerelem végtelen lemondás,
gyötrelme az ára, mégis olyan csodás.
Embernek lenni a legnagyobb kincs nekem,
boldoggá tette ő az egész életem.

Elengedlek

Megköszönöm a
boldog napokat,
szívmelengető
pillanatokot,
kékre festetted
beborult egem,
szivárvány színét
elhoztad nekem,
mosolyt varázsolt
egyetlen szavad,
visszahívnálak,
de már nem szabad.
Lelked útra kelt,
most elengedlek,
boldog vagyok, mert
ismerhettelek.

Megtisztulás

Újabb ünnep közeledik,
szívünk díszbe öltözködik.
Húsvét jön, a Feltámadás,
dolgunk most a megtisztulás.

Emlékezz az Úr fiára,
Felment Ő a Golgotára,
életét is feláldozta,
kínhalálát választotta.

Csekély a mi áldozatunk,
annyi csak, hogy megtisztulunk.
Böjt tisztítja meg a testet,
elmélkedés majd a lelket.

Jézus küldött szeretetet,
tebened is öltson testet,
erősítsd meg bús lelkedet,
tedd nemessé életedet!

Ő a sírból feltámadott,
hívóinek reményt adott,
akkor történt meg a Csoda...
Ne veszítsd el hited soha!

Megtisztult már tested, lelked,
áldott lehet szép ünneped,
eljöhet a feltámadás,
erőt adó megújulás.

Akit szeretsz, öleld most meg,
fejezd ki az érzésedet,
ünneplő, friss ruhád mellett
legyen fehér bűnös lelked!

Áldozati bárány ne légy,
igazságért mindent megtégy,
harcolj meg a boldogságért,
kegyeletben újulásért!

Húsvét, tojás, megújulás...
Életünk egy nagy körforgás.
Egyszer fent és egyszer lent vagy,
emeld fel az Úrhoz magad!

Szüless újjá, legyél boldog,
Legyen áldott jövőd, sorsod,
éljen benned lelki béke,
egy jobb jövő reménysége!

A sors fintora

Létezik a sorsnak
egy furcsa fintora,
hogy ki nekem kellett,
nem kaptam meg soha,
ki értem rajongott,
az hidegen hagyott...
Így történt, hogy sajnós
most egyedül vagyok.

Azt mondják, hogy a rossz
egyszer majd véget ér,
s ami utoljára
hal meg, az a remény.
Bíznom kell hát abban,
hogy még megtalálom,
ki nekem is jó lesz,
az igazi párom.

Küzdök, s nem adom fel,
keresem őt hittel,
azt, akit nekem szánt
odafönn az Isten.
Egyszer megtalálom,
aki mellém állhat,
az én párom lehet,
a szerető társam.

Napfény csalogató

Ébredj fel, Napsugár,
fényedet éhezzük,
engedd, hogy meleged
bőrünkön érezzük,
bontsd ki a virágok
szunnyadó szirmait,
ragyogd be életünk
szomorú napjait!
Simító sugarad
várja a természet,
te adsz a világnak
tengernyi szépséget.
Öltöztess viruló,
fenséges pompába,
lelkünket hófehér,
ünneplő ruhába!

Lélekharang

Idén is bekövetkezett.
Szívünk pőrére vetkezett.
Eljött a halottak napja,
megkondult lelkünk harangja.
Szorongat a néma jajszó,
hangulatunk télbe hajló.
Felsikolt a sok-sok: Miért?
Lelkünk zokog valakiért.
Mindent újra elszenvedünk,
annyi sok választ keresünk,
de nem felel soha senki,
hideg csend marad...Csak ennyi .
Most is kínoz a haláluk,
csak hűlt helyüket találjuk.
Könnyünk pereg koszorúnkra,
így emlékezünk a múltra.
Fellobban sok mécses lángja,
mint csillagok milliárdja.
Egy titokzatos világba
repít a képzelet szárnya.
Hinni akarjuk, hogy láttok,
odafentről ránk vigyáztok.
Vissza sohasem jöhettek,
de lélekben még szerettek.
Néha-néha visszajártok,
megidéznek furcsa álmok,
szívünk jajdul felébredve:
Sosem lesztek elfeledve.
Nyugodjatok békességben,
a mennybéli fényességben,
majd ha úgy hozza a sorsunk,
odafent még találkozunk.

Addig is szívünkben éltek.
emlékezzünk, ennyit kértek.
Az égen csillagként ragyogtok,
lelkünk legmélyén lakoztok...